HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

24 februarie 2022 *

„Trimitere preliminară – Directiva 92/13/CEE – Proceduri de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor – Articolul 1 alineatele (1) și (3) – Acces la căile de atac – Articolul 2c – Termene de introducere a unei căi de atac – Calcul – Cale de atac împotriva unei decizii de admitere a unui ofertant”

În cauza C-532/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel București (România), prin decizia din 12 iunie 2020, primită de Curte la 20 octombrie 2020, în procedura

Alstom Transport SA

împotriva

Companiei Naționale de Căi Ferate CFR SA,

Strabag AG – Sucursala București,

Swietelsky AG Linz – Sucursala București,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din doamna K. Jürimäe, președinta Camerei a treia, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a noua, și domnii S. Rodin (raportor) și N. Piçarra, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Alstom Transport SA, de O. Gavrilă, C. Ciolan și I. Nedelcu, avocați;

– pentru Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, de I. Pintea;

* Limba de procedură: româna.

– pentru Strabag AG – Sucursala București, de S. Neagu, A. Viespe, Ș. Dinu și L. Savin, avocați;

– pentru Comisia Europeană, de G. Wils, P. Ondrůšek și L. Nicolae, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatele (1) și (3), precum și a articolului 2c din Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor (JO 1992, L 76, p. 14, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 43), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune (JO 2014, L 94, p. 1) (denumită în continuare „Directiva 92/13”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Alstom Transport SA, pe de o parte, și Compania Națională de Căi Ferate CFR SA (denumită în continuare „CFR”), precum și Strabag AG – Sucursala București (denumită în continuare „Strabag”) și Swietelsky AG Linz – Sucursala București, pe de altă parte, în legătură cu modul de calculare a termenului de introducere a unei căi de atac împotriva unei decizii adoptate în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice de lucrări.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 1 alineatul (1) al patrulea paragraf și alineatul (3) din Directiva 92/13 prevede:

„(1) […]

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că, în ceea ce privește contractele care intră sub incidența Directivei 2014/25/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO 2014, L 94, p. 243)] sau a Directivei 2014/23/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune], deciziile autorităților contractante pot face obiectul unei proceduri de contestare eficace și, mai ales, cât mai rapide posibil, în conformitate cu condițiile stabilite la articolele 2-2f din prezenta directivă, pe motivul că deciziile respective au încălcat dreptul Uniunii în domeniul achizițiilor publice sau normele de drept intern care transpun respectivele prevederi comunitare.

[…]

(3) Statele membre asigură accesul la căile de atac, în temeiul unor norme detaliate pe care statele membre pot să le stabilească în acest sens, cel puțin oricărei persoane care are sau care a avut vreun interes în obținerea unui anumit contract și care a fost prejudiciată sau riscă să fie prejudiciată printr-o presupusă încălcare.”

4 Conform articolului 2a alineatul (2) din Directiva 92/13:

„[…]

Comunicarea deciziei de atribuire către fiecare ofertant și către fiecare candidat interesat este însoțită de următoarele elemente:

– un rezumat al motivelor pertinente, astfel cum sunt stabilite la articolul 75 alineatul (2) din Directiva 2014/25/UE, sub rezerva articolului 75 alineatul (3) din directiva menționată, sau la articolul 40 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2014/23/UE, sub rezerva dispozițiilor articolului 40 alineatul (2) din directiva respectivă,

[…]”

5 Articolul 2c din Directiva 92/13 prevede:

„În cazul în care un stat membru prevede că orice cale de atac privind o decizie a unei entități contractante, luată în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract circumscris domeniului de aplicare al Directivei 2014/25/UE sau Directivei 2014/23/UE sau în legătură cu o astfel de procedură, trebuie să fie exercitată înainte de expirarea unui anumit termen, acest termen este de cel puțin zece zile calendaristice începând cu ziua următoare transmiterii deciziei entității contractante către ofertantul sau candidatul interesat în cazul utilizării faxului sau a mijloacelor electronice sau, în cazul utilizării altor mijloace de comunicare, acest termen este egal fie cu cel puțin cincisprezece zile calendaristice începând cu ziua următoare transmiterii deciziei entității contractante către ofertantul sau candidatul interesat, fie cu cel puțin zece zile calendaristice începând cu ziua următoare primirii deciziei entității contractante. Decizia entității contractante se comunică fiecărui ofertant sau candidat, însoțită de un rezumat al motivelor pertinente. În cazul formulării unei căi de atac împotriva deciziilor prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din prezenta directivă, care nu fac obiectul unei notificări speciale, termenul este de cel puțin zece zile calendaristice începând cu data publicării deciziei respective.”

Dreptul român

6 Articolul 2 alineatul (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor are următorul cuprins:

„Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al unei autorități contractante sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante la emiterea unui act sau la adoptarea de măsuri de remediere, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, [în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor sau pe cale] judiciară, potrivit prevederilor prezentei legi.”

7 Articolul 3 din această lege prevede:

„(1) În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos semnifică, după cum urmează:

[…]

„f) persoană care se consideră vătămată - orice operator economic care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:
(i) are sau a avut un interes în legătură cu o procedură de atribuire și
(ii) a suferit, suferă sau riscă să sufere un prejudiciu ca o consecință a unui act al autorității contractante, de natură să producă efecte juridice, ori ca urmare a nesoluționării în termenul legal a unei cereri privind o procedură de atribuire.

[…]

(3) În sensul alineatului (1) litera f) punctul (i), se consideră că o persoană are sau a avut un interes în legătură cu o procedură de atribuire dacă nu a fost încă exclusă definitiv de la respectiva procedură. O excludere este definitivă în cazul în care a fost notificată candidatului/ofertantului interesat și fie a fost considerată legală de către [Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor]/instanță, fie nu mai poate face obiectul unei căi de atac.”

8 Potrivit articolului 8 din legea menționată:

„(1) Persoana care se consideră vătămată de un act al autorității contractante poate sesiza Consiliul [Național de Soluționare a Contestațiilor] în vederea anulării actului autorității contractante, obligării acesteia la emiterea unui act sau la adoptarea de măsuri de remediere, precum și pentru recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, în termen de:

a) 10 zile, începând cu ziua următoare luării la cunoștință despre actul autorității contractante considerat nelegal, în cazul în care valoarea estimată a procedurii de achiziție publică/sectorială sau de concesiune este egală sau mai mare decât pragurile valorice în raport cu care este obligatorie transmiterea spre publicare către *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a anunțurilor de participare, potrivit legislației privind achizițiile publice, legislației privind achizițiile sectoriale sau legislației privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii […]”

9 Articolul 49 alineatul (1) din aceeași lege prevede:

„Pentru soluționarea contestației pe cale judiciară, persoana care se consideră vătămată se poate adresa instanței de judecată competente, potrivit prevederilor prezentei legi.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10 CFR a publicat o cerere de ofertă în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții sectoriale referitoare la un contract de achiziții publice de lucrări privind reabilitarea unei linii feroviare.

11 La 13 martie 2018, oferta prezentată de Asocierea RailWorks, al cărei lider este Alstom Transport, a fost declarată admisibilă, însă, la 5 iulie 2018, a fost exclusă de CFR din cauza unor considerații legate de capacitatea de realizare a obiectului contractului de către RailWorks.

12 Prin sentința din 19 octombrie 2018, Tribunalul București (România) a respins contestația formulată de Alstom Transport împotriva deciziei CFR de excludere a ofertei RailWorks și de desemnare drept câștigătoare a ofertei a Asocierii BraSig. Prin decizia din 20 decembrie 2018, Curtea de Apel București (România) a admis recursul formulat de Alstom Transport împotriva acestei sentințe și a anulat decizia menționată. Totodată, instanța de trimitere a constatat că oferta RailWorks era admisibilă și că CFR era obligată să reevalueze oferta BraSig ținând cont de criticile formulate în privința sa de RailWorks.

13 La 12 februarie 2019, în urma reevaluării dispuse de Curtea de Apel București, oferta RailWorks a fost declarată admisibilă, iar prin scrisoarea din 19 iunie 2019, Alstom Transport a fost desemnată câștigătoare a contractului în cauză.

14 La 5 iulie 2019, Alstom Transport a introdus o nouă contestație la Tribunalul București având ca obiect, printre altele, anularea deciziei CFR prin care oferta BraSig a fost declarată admisibilă și conformă, precum și a raportului procedurii de atribuire a contractului și a tuturor actelor referitoare la modalitățile de evaluare a acestei oferte. În plus, Alstom Transport a solicitat acestei instanțe să oblige CFR să excludă oferta menționată pentru motivul că BraSig ar fi încercat să influențeze în mod repetat membrii comisiei de evaluare a CFR pentru a defavoriza oferta RailWorks.

15 Prin sentința din 8 august 2019, Tribunalul București a respins această contestație ca tardivă. În această privință, instanța menționată a considerat că termenul de zece zile prevăzut la articolul 8 alineatul (1) litera a) din Legea nr. 101/2016 nu începea să curgă de la data la care Alstom Transport a luat cunoștință despre raportul procedurii de atribuire a contractului, ci de la data la care i-a fost comunicat rezultatul acestei proceduri.

16 Alstom Transport a sesizat Curtea de Apel București, instanța de trimitere, cu un recurs împotriva acestei sentințe. În susținerea recursului, ea a arătat că, prin scrisoarea din 19 iunie 2019 referitoare la rezultatul procedurii de atribuire a contractului de achiziții, menționată la punctul 13 din prezenta hotărâre, fusese informată numai cu privire la evaluarea propriei oferte și că nicio informație referitoare la modalitățile de evaluare a ofertei prezentate de BraSig nu reieșea din această scrisoare. Alstom Transport a arătat că abia la 25 iunie 2019, dată la care a avut acces la dosarul de atribuire a contractului după ce a depus o cerere în acest sens la 20 iunie 2019, a luat cunoștință despre raportul procedurii de atribuire a contractului și, implicit, despre aceste modalități de evaluare. În consecință, în opinia sa, termenul de zece zile menționat la punctul anterior din prezenta hotărâre începea să curgă de la 25 iunie 2019.

17 În aceste condiții, Curtea de Apel București a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 1 alineatul (1) al treilea paragraf și alineatul (3) și articolul 2c din Directiva [92/13] trebuie interpretate în sensul că termenul de exercitare a căii de atac formulate de ofertantul desemnat câștigător în cadrul procedurii de atribuire împotriva deciziei autorității contractante de declarare ca admisibilă a ofertei depuse de ofertantul situat pe un loc inferior în clasamentul procedurii trebuie calculat prin raportare la data la care se naște interesul ofertantului desemnat câștigător, ca urmare a formulării de către ofertantul necâștigător a unei căi de atac împotriva rezultatului procedurii de atribuire?”

Cu privire la întrebarea preliminară

18 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că din dosarul de care dispune Curtea reiese că instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe nu cu privire la interpretarea articolului 1 alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 92/13, ci cu privire la interpretarea articolului 1 alineatul (1) al patrulea paragraf din această directivă.

19 Astfel, trebuie să se considere că, prin intermediul întrebării sale, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) al patrulea paragraf și alineatul (3), precum și articolul 2c din Directiva 92/13 trebuie interpretate în sensul că termenul în care adjudecatarul unui contract poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii a entității contractante prin care oferta unui ofertant necâștigător a fost declarată admisibilă poate fi calculat luând ca punct de referință data primirii acestei decizii de către adjudecatar, chiar dacă, la acea dată, pe de o parte, ofertantul respectiv nu formulase sau nu formulase încă o cale de atac împotriva rezultatului procedurii de atribuire a acestui contract și, pe de altă parte, adjudecatarul contractului nu primise informațiile relevante referitoare la modalitățile de evaluare a ofertei depuse de ofertantul menționat.

20 Întrucât articolul 1 alineatul (1) al patrulea paragraf și alineatul (3), precum și articolul 2c din Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări (JO 1989, L 395, p. 33, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 237), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/23, sunt analoage articolului 1 alineatul (1) al patrulea paragraf și alineatul (3) și, respectiv, articolului 2c din Directiva 92/13, jurisprudența referitoare la aceste dispoziții din Directiva 89/665, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/23, este relevantă și pentru interpretarea dispozițiilor în discuție din Directiva 92/13.

21 Articolul 1 alineatul (1) al patrulea paragraf din Directiva 92/13 impune statelor membre, în ceea ce privește contractele care intră sub incidența Directivei 2014/25 sau a Directivei 2014/23, obligația de a se asigura că deciziile entităților contractante pot face obiectul unei proceduri de contestare eficace și cât mai rapide posibil. Or, stabilirea unor termene de introducere a unei căi de atac sub sancțiunea decăderii permite realizarea obiectivului de celeritate avut în vedere de această directivă, obligând operatorii să conteste în termene scurte măsurile pregătitoare sau deciziile intermediare luate în cadrul procedurii de atribuire a unui contract (a se vedea prin analogie Ordonanța din 14 februarie 2019, Cooperativa Animazione Valdocco, C-54/18, EU:C:2019:118, punctul 27 și jurisprudența citată).

22 Stabilirea unor termene de introducere a căii de atac rezonabile sub sancțiunea decăderii îndeplinește, în principiu, cerința efectivității care decurge din Directiva 92/13, în măsura în care ea constituie o aplicare a principiului fundamental al securității juridice și este compatibilă cu dreptul fundamental la o protecție jurisdicțională efectivă (a se vedea prin analogie Ordonanța din 14 februarie 2019, Cooperativa Animazione Valdocco, C-54/18, EU:C:2019:118, punctul 28 și jurisprudența citată).

23 Prin urmare, conform articolului 2c din Directiva 92/13, în cazul în care un stat membru prevede termene de introducere a unei căi de atac împotriva unei decizii a unei entități contractante luate în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract care intră în domeniul de aplicare al

Directivei 2014/25 sau al Directivei 2014/23 sau în legătură cu o astfel de procedură, termenele de exercitare a căii de atac împotriva deciziei menționate sunt stabilite în funcție de modalitățile de comunicare a deciziei entității contractante către ofertanți.

24 Astfel, termenul trebuie să fie de cel puțin zece zile calendaristice începând cu ziua următoare transmiterii acestei decizii către ofertantul sau candidatul interesat, în cazul utilizării faxului sau a mijloacelor electronice. În cazul în care sunt utilizate alte mijloace de comunicare, acest termen este egal fie cu cel puțin cincisprezece zile calendaristice începând cu ziua următoare transmiterii deciziei menționate către ofertantul sau candidatul interesat, fie cu cel puțin zece zile calendaristice începând cu ziua următoare primirii aceleiași decizii. În cazul formulării unei căi de atac împotriva deciziilor prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 92/13, care nu fac obiectul unei notificări speciale, termenul este de cel puțin zece zile calendaristice începând cu data publicării deciziei respective.

25 În speță, dreptul român prevede că termenul de zece zile începe să curgă, pentru toți ofertanții, inclusiv pentru adjudecatar, începând cu ziua următoare celei în care s-a luat cunoștință de actul entității contractante. Astfel, adjudecatarul care are intenția de a contesta o decizie prin care oferta unui ofertant necâștigător este declarată admisibilă trebuie să introducă calea de atac în acest termen, independent, pe de o parte, de aspectul dacă sau, după caz, când a introdus acest ofertant o cale de atac împotriva acestei decizii și, pe de altă parte, de faptul că acest adjudecatar nu avea nicio informație referitoare la modalitățile de evaluare a ofertei depuse de ofertantul menționat.

26 Deși atât instanța de trimitere, în cererea sa de decizie preliminară, cât și părțile din litigiul principal și Comisia Europeană, în observațiile lor scrise respective, abordează condiția interesului de a exercita acțiunea, trebuie să se constate că această instanță a ales să își limiteze întrebarea numai la problema momentului de la care începe să curgă termenul de introducere a căii de atac.

27 În această privință, trebuie amintit că articolul 1 alineatul (3) din Directiva 92/13 impune statelor membre să asigure accesul la căile de atac, în temeiul unor norme detaliate pe care statele membre pot să le stabilească în acest sens, cel puțin oricărei persoane care are sau care a avut vreun interes în obținerea unui anumit contract și care a fost prejudiciată sau riscă să fie prejudiciată printr-o presupusă încălcare.

28 Această dispoziție are vocația de a se aplica în special situației oricărui ofertant care apreciază că o decizie de admitere a unui concurent la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice este nelegală și riscă să îi cauzeze un prejudiciu, acest risc fiind suficient pentru a întemeia un interes imediat pentru formularea unei căi de atac împotriva deciziei menționate, făcând abstracție de prejudiciul care poate, pe de altă parte, să decurgă din atribuirea respectivului contract unui alt candidat (a se vedea prin analogie Ordonanța din 14 februarie 2019, Cooperativa Animazione Valdocco, C-54/18, EU:C:2019:118, punctul 36).

29 Astfel, Directiva 92/13 nu se opune, în principiu, unei reglementări naționale care prevede că orice cale de atac împotriva unei decizii a autorității contractante trebuie formulată într-un termen prevăzut în acest scop și că orice neregularitate a procedurii de atribuire invocată în sprijinul acestei căi de atac trebuie invocată în același termen, sub sancțiunea decăderii, în așa fel încât, după împlinirea acestui termen, nu mai este posibil să se conteste o asemenea decizie sau să se

invoce o asemenea neregularitate, în măsura în care termenul respectiv este rezonabil (a se vedea prin analogie Ordonanța din 14 februarie 2019, Cooperativa Animazione Valdocco, C-54/18, EU:C:2019:118, punctul 40 și jurisprudența citată).

30 Rezultă că un adjudecatar poate fi obligat să respecte un termen pentru introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii a entității contractante de admitere a participării la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice a unui ofertant necâștigător, chiar și în ipoteza în care această decizie face parte din decizia de desemnare a adjudecatarului ca atare și chiar dacă, la acea dată, ofertantul respectiv nu a introdus sau nu a introdus încă o cale de atac împotriva acestei din urmă decizii.

31 Nu este însă exclus ca, în cadrul unor circumstanțe specifice sau având în vedere unele dintre modalitățile lor, aplicarea normelor naționale de decădere să poată aduce atingere drepturilor conferite particularilor de dreptul Uniunii, în special dreptului la o cale de atac efectivă și la o instanță judecătorească imparțială, consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (a se vedea prin analogie Ordonanța din 14 februarie 2019, Cooperativa Animazione Valdocco, C-54/18, EU:C:2019:118, punctul 43 și jurisprudența citată).

32 În această privință, trebuie amintit că nu se pot asigura căi de atac efective împotriva încălcărilor dispozițiilor aplicabile în materia atribuirii contractelor de achiziții publice decât dacă termenele prevăzute pentru introducerea acestor căi de atac încep să curgă numai de la data la care reclamantul a luat cunoștință sau ar fi trebuit să ia cunoștință despre pretinsa încălcare a dispozițiilor menționate (a se vedea prin analogie Ordonanța din 14 februarie 2019, Cooperativa Animazione Valdocco, C-54/18, EU:C:2019:118, punctul 45 și jurisprudența citată).

33 În acest scop, decizia entității contractante comunicată ofertanților trebuie, conform articolului 2c din Directiva 92/13, să fie însoțită de un rezumat al motivelor pertinente.

34 Acest rezumat al motivelor pertinente, care trebuie să însoțească atât deciziile entităților contractante notificate în mod specific ofertanților, cât și pe cele publicate care nu fac obiectul unei notificări speciale, urmărește să asigure că ofertanții interesați au sau pot avea cunoștință despre o eventuală încălcare a normelor aplicabile procedurilor de atribuire a contractelor.

35 În speță, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, motivele pertinente ale deciziei entității contractante de admitere a participării BraSig la procedura de atribuire a contractului în discuție în litigiul principal au putut fi deduse din raportul procedurii de atribuire a contractului menționat la punctele 14-16 din prezenta hotărâre, care, în temeiul dreptului român, trebuie să fie accesibil ofertanților interesați prin intermediul unei consultări la fața locului.

36 Cu toate acestea, o asemenea garanție juridică de acces la motivele deciziilor entităților contractante nu echivalează cu o comunicare, cu ocazia publicării sau a notificării acestor decizii, a motivelor pertinente ale acestora către ofertanți.

37 Astfel, în asemenea împrejurări în care motivele pertinente ale unei decizii a autorității contractante nu au fost aduse la cunoștința ofertanților nici prin intermediul unei publicări, nici cu ocazia notificării acestei decizii, termenul în care adjudecatarul poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii a autorității contractante prin care oferta unui ofertant necâștigător este declarată admisibilă începe să curgă nu de la data primirii acestei decizii, ci de la data

comunicării către acest adjudecatar a motivelor pertinente ale deciziei menționate, care garantează că adjudecatarul menționat a avut cunoștință sau a putut să aibă cunoștință despre eventuale încălcări ale dreptului Uniunii care viciază o astfel de decizie.

38 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 1 alineatul (1) al patrulea paragraf și alineatul (3), precum și articolul 2c din Directiva 92/13 trebuie interpretate în sensul că termenul în care adjudecatarul unui contract poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii a entității contractante prin care se declară admisibilă, în cadrul deciziei de atribuire a contractului respectiv, oferta unui ofertant necâștigător poate fi calculat luând ca punct de referință data primirii acestei decizii de adjudecare de către acest adjudecatar, chiar dacă, la acea dată, ofertantul respectiv nu introdusese sau nu introdusese încă o cale de atac împotriva acesteia. În schimb, în cazul în care, cu ocazia notificării sau a publicării deciziei menționate, un rezumat al motivelor pertinente ale acesteia, precum informațiile referitoare la modalitățile de evaluare a ofertei menționate, nu a fost, conform articolului 2c amintit, adus la cunoștința adjudecatarului menționat, termenul respectiv trebuie calculat luând ca punct de referință comunicarea unui astfel de rezumat către același adjudecatar.

Cu privire la cheltuielile de judecată

39 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

Articolul 1 alineatul (1) al patrulea paragraf și alineatul (3), precum și articolul 2c din Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014, trebuie interpretate în sensul că termenul în care adjudecatarul unui contract poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii a entității contractante prin care se declară admisibilă, în cadrul deciziei de atribuire a contractului respectiv, oferta unui ofertant necâștigător poate fi calculat luând ca punct de referință data primirii acestei decizii de adjudecare de către acest adjudecatar, chiar dacă, la acea dată, ofertantul respectiv nu introdusese sau nu introdusese încă o cale de atac împotriva acesteia. În schimb, în cazul în care, cu ocazia notificării sau a publicării deciziei menționate, un rezumat al motivelor pertinente ale acesteia, precum informațiile referitoare la modalitățile de evaluare a ofertei menționate, nu a fost, conform articolului 2c amintit, adus la cunoștința adjudecatarului menționat, termenul respectiv trebuie calculat luând ca punct de referință comunicarea unui astfel de rezumat către același adjudecatar.

Jürimäe Rodin Piçarra

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 februarie 2022.

Grefier
A. Calot Escobar

Președinte
K. Lenaerts